

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2851/2024
30.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Димитрије Ђокић и Немања Новаковић, адвокати из ..., против тужене Опште Болнице „Др Радивој Симоновић“, Сомбор, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 344/24 од 29.05.2024. године, у седници одржаној 30.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 344/24 од 29.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 344/24 од 29.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 121/23 од 03.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да тужилци, за период од 02.09.2018. године до 30.09.2021. године исплати: на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, износ од 190.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, и за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 110.000,00 динара са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, као и да тужилци накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 344/24 од 29.05.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу и делу одлуке да тужилца сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешене примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП. Нижестепене пресуде донете су у складу са правним схватањем Врховног касационог суда израженим у одлукама по истом чињеничном и правном основу да се запосленима у установама чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе плата, накнаде и друга примања уређују у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник Републике Србије“ број 34/01 ... 21/16 и др). Наиме, одлука је у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда 05.07.2022. године, а код утврђења да је право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада или регрес за коришћење годишњег одмора реализованог као саставни део коефицијента радног места сваког запосленог на основу одредбе члана 4. став 2. цитираног Закона. Због тога у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено о истој или сличној чињенично-правној ситуацији.

Сходно изнетом, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), и нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 02.09.2021. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 212.017,70 динара.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу, вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску

противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па из наведеног разлога ревизија није дозвољена.

На основу изнетих разлога, на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**